

dovinske vojne škode, nato pa leta 1948 član profesorskega zbora 1. realne gimnazije ter pomožni inšpektor za biologijo. Leta 1953 je bil imenovan za ravnatelja Prirodoslovnega muzeja v Ljubljani, toda ni dolgo zdržal brez dijakov in se je vrnil na klasično gimnazijo v Ljubljani, kjer se je leta 1962 upokojil. Jubilanta krasi nepregledna vrsta člankov in razprav v Loških razgledih, v Geografskem vestniku in Geografskem obzorniku, Biološkem vestniku, Pionirskem listu, Proteusu itd. V Krajevem leksikonu Slovenije je bil urednik vseh občinskih kart, najbolj pa se je proslavil s knjigami o Slovenskem Primorju v luči turizma, o Škofji Loki ter Poljanski in Selški dolini, Slovenija in njeni kraji ter z ilustrirano knjigo Jugoslavija, za katero je leta 1968 prejel Levstikovo nagrado. Kot dober risar in kartograf je sodeloval pri pripravi številnih kart Slovenije in Jugoslavije, zlasti skupaj z dr. Valterjem Bohincem in Ivanom Selanom. Jubilant je po vojni oral ledino tudi na področju turistične publicistike in je prispeval številne članke v Turističnem vestniku in v turističnih vodnikih Muzejskega društva v Škofji Loki. Na desetine je bilo tudi vzornih izletov muzealcev in šolskih ekskurzij, ki jih je vodil, pa tudi najrazličnejših predavanj. Zanimiv je tudi Planinov že zgodaj oblikovan občutek za kulturne in zgodovinske vrednote preteklosti. Sam povdarja, da je skrbno hranil vse svoje beležnice o svojih nekdanih dijakih, s katerimi se je pozneje pogosto družil in obujal spomine. Njegov izostreni občutek za pomen in ohranitev kulturnih in zgodovinskih pričevanj dokazuje dogodek iz Škofje Loke tik pred začetkom nemške okupacije, ko je pred uničenjem rešil pomemben arhiv.

France Planina ima za seboj skoraj sedemdeset let izredno plodnega strokovnega publicističnega in kulturnega udejstvovanja. Je dobitnik številnih priznanj in dveh državnih odlikovanj. Kot vzoren študent je že leta 1925 prejel svetosavsko nagrado. Leta 1971 je kot predvojni ustanovitelj loškega muzejskega društva in profesorskega ceha postal častni občan Škofje Loke. Od leta 1972 je častni član Zveze geografskih društev Slovenije. O njem so napisani številni jubilejni članki, v katerih mu sodobniki enoglasno priznavajo najodličnejše človeške in strokovne lastnosti kot so talent, širina pogledov, natančnost in predanost trdemu in vztrajnemu delu, bil pa je tudi vzoren in nesebičen sodelavec ter skrben mentor. Profesor Planina je znal svojim bralcem in poslušalcem, zlasti številnim generacijam svojih učencev, ki jim je bil skoraj kot oče, vsaditi ljubezen do domače zemlje, njene naravne in kulturne podobe ter njenega človeka. Njegov dobrohoten in korekten odnos do dijakov in strokovna zanesljivost sta zbujala splošno zaupanje in spoštovanje. Pedagoške izkušnje ni imel samo iz razreda, temveč je nekaj časa vodil tudi skavte Triglavskega stega, pozneje pa je našel novo področje delovanja v Ferijalni zvezi Jugoslavije.

Obsežnega Planinovega opusa, ki se mu je mogoče samo čuditi, ga spoštovati in biti zanj hvaležen, se bo moral lotiti poklicni biograf. A profesor Planina ne miruje niti v Domu starejših občanov na Kolesiji, kjer je v uredniškem odboru internega časopisa Korenine in je zanj prispeval več člankov o svojem življenju. K visokemu jubileju mu v imenu bralcev Geografskega vestnika iskreno čestitamo in mu želimo obilo zdravja.

Jurij Kunaver

Profesor Hinko Uršič - osemdesetletnik

Profesor Hinko Uršič je na Tolminskem znan in spoštovan starosta na področju šolske in

planinske vzgoje. Poznamo ga tudi kot sodelavca pri nekaterih pomembnih geografskih akcijah kot je bil Savnikov Krajevni leksikon in zvestega udeleženca velike večine zborovanj slovenskih geografov.

Hinko Uršič je bil rojen v železničarski družini 30. julija 1911 v Šentmavru pri Gorici. Njegovi starši so bili iz Sel pri Volčah in profesorju Uršiču se je kmalu po 2. svetovni vojni izpolnila želja, da je lahko večji del svojega plodnega življenja preživel v Tolminu, v neposredni bližini doma svojih prednikov. Njegovi starši so po begunstvu v 1. svetovni vojni ostali v Sloveniji, v Radovljici, ker se oče ni hotel zaposliti v Italiji. Hinko Uršič je leta 1937 diplomiral iz geografije kot glavnega predmeta in zgodovine ter sociologije na Univerzi v Ljubljani. Po diplomi in služenju vojaškega roka se je leta 1939 najprej zaposlil na meščanski šoli v Mežici, leta 1940 pa na gimnaziji v Ljubljani. Skoraj vso vojno je preživel v nemških in italijanskih taboriščih, saj je bil leta 1941 kot jugoslovanski vojak zajet od Nemcev, nato pa je bil izročen italijanskim oblastem. Po kapitulaciji Italije se je vrnil v Ljubljano, vendar so ga kmalu za tem poslali na prisilno delo v Postojno vse do konca vojne. Kljub štiriletnim hudim preskušnjam, ki jim je bil izpostavljen, gleda tudi na ta čas z besedami: "V življenju se moraš oklepiti dobrih stvari, slabe pa pozabiti", kot je zapisala N. Blazetič-Jurenova v Primorskih novicah, (17. 9. 1991). Po vojni je najprej poučeval na gimnaziji v Ptuju, v Trstu in v Portorožu, kjer je sodeloval pri obnovi slovenskega učiteljskega. V Tolmin je prišel na lastno prošnjo leta 1948 in se zaposlil na tamkašnjem učiteljskem in pozneje na gimnaziji, kjer je poučeval geografijo in zgodovino. Tako je postal eden od povojnih stebrov tolminskega učiteljskega in gimnazije in poznajo ga številne generacije tolminskih srednješolcev. Leta 1979 se je v starosti 68 let upokojil.

Profesor Uršič je bil eden tistih učiteljev geografije, ki je tudi po zaključku študija nadaljeval z raziskovalno oziroma publicistično dejavnostjo, čeprav mu je bilo na delovnem mestu, oddaljenem od študijske knjižnice in sveže strokovne literature, težje obdržati stik s stroko. Začetek njegove strokovne dejavnosti pa pomeni njegovo diplomsko delo o geografiji in zgodovini Radovljice, ki je zbudilo pozornost in je bilo dolgo časa pomemben vir kasnejšim piscem in raziskovalcem tega mesta. Pozneje je pisal strokovne in poljudne članke v Geografski obzornik, Planinski vestnik, v Goriška srečanja in v Idrijske razglede. Zlasti sta pomembna članka o kobariški mikroregiji in o območju med Breginjem in Trebušo. S terenskimi raziskavami je pomagal pri nastajanju Melikovih Planin v Julijskih Alpah. Bil je član uredništva dveh Tolminskih zbornikov (1965 in 1975) in prispeval vanju razpravi o Bovškem in o gibanju prebivalstva na Tolminskem. Med najpomembnejšimi Uršičevimi deli pa je 37 strani v knjigi Dolina Soče, ki sta jo izdala skupaj s fotografom Fonom. Uršičevo stalno spremljanje razvoja slovenske geografije mu je omogočilo, da je v svojo strokovno pripoved o Posočju lahko vpletel tudi mnoge noveše ugotovitve. Naj omenimo tudi njegovo aktivno sodelovanje na novogoriškem zborovanju geografov in pri organizaciji zborovanja slovenskih geografov v Zgornjem Posočju, ko je prispeval štiri sestavke za vodnik ekskurzije. Profesor Uršič je zmoget vse to tudi zaradi posebnega veselja do planinstva, ki mu je pomenilo poglobljeno dopolnilno dejavnost in sprostitev. Na svojih planinskih poteh, kamor se je pogosto podajal v družbi svojecev in tudi šolske mladine, si je nabiral novih moči, z ostrim očesom geografa zasledoval razvoj gorske pokrajine in zbiral snov za strokovne objave ali za uporabo v šoli. Tako oborožen se je profesor Uršič v začetku tedna lahkotno vračal v svoje razrede in bogatil znanje svojih dijakov z lastnimi izkušnjami in jih pridobival za enaka planinska in geografska

doživetja. Tudi na tem področju je bil uspešen in velika množica njegovih nekdanjih dijakov danes hodi po stezah, ki jih je nekoč ubiral njihov učitelj. Profesor Uršič je poznal problematiko planinstva in planinskega naraščaja, saj je dolga leta deloval v tolminskem planinskem društvu. Iz tega obdobja je tudi Uršičev organizacijski uspeh, ko je vodil obnovo planinske koče na planini Razor. Številni obiskovalci te lepe postojanke, ki je postavljena v izjemno zanimivi pokrajini, tega morda ne vedo, toda Hinku Uršiču zagotavljamo, da se je zanj plačalo žrtvovati nekaj dragocenega časa. Za zasluge na Tolminskem, mednje šteje tudi sodelovanje pri ustanavljanju muzejev v Tolminu in v Trenti, je bil deležen vrste priznanj in odlikovanj.

Profesorja Hinka Uršiča se je ob enem njegovih prejšnjih jubilejev spomnil tudi pokojni profesor Ilešič in ga uvrstil med pomembne "stebriče" slovenske geografije. Jubilantu iskreno čestitamo za njegov praznik in mu v imenu bralcev Geografskega vestnika ter vseh slovenskih geografov želimo, da bi še dolgo užival sadove svojega plodnega dela.

Jurij Kunaver

Ob šestdesetletnici prof. dr. Boruta Belca

Letos 13. januarja je praznoval 60-letnico diplomirani geograf univ. prof. dr. Borut Belec. Rodil se je v Mariboru, sicer pa preživel otroška leta v Ljutomeru. Že v osnovni šoli je pokazal bistrega duha in znatiželjnost. Šolanje je nadaljeval na klasični gimnaziji v Mariboru. Po maturi se je vpisal na oddelek za geografijo takratne Prirodoslovno - matematične fakultete Univerze v Ljubljani. Študiral je čisto geografijo in leta 1955 vzorno diplomiral. Kot študent je bil vzoren in ambiciozen, ti dve lastnosti je obdržal do današnjih dni. Po diplomu je dobil zaposlitev na Klasični gimnaziji v Mariboru, ob ustanovitvi Pedagoške akademije v Mariboru pa je bil izvoljen najprej za honorarnega, nato pa za stalnega učitelja. Tako opravlja delo visokošolskega učitelja že polnih 30 let. Sedaj je že 14 let v nazivu rednega profesorja za geografijo. Doktorski izpit je opravil leta 1965 na Filozofski fakulteti Univerze v Ljubljani pod mentorstvom prof. dr. Svetozarja Ilešiča.

Dr. Borut Belec je na Pedagoški akademiji, sedaj Pedagoški fakulteti, predaval naslednje predmete: Matematična geografija, Obča fizična geografija (za ta predmet je napisal tudi učbenik), Regionalna geografija Slovenije, Jugoslavije in sveta; na Visoki ekonomsko - komercialni šoli je predaval predmet Prometna geografija (tudi za ta predmet je napisal učbenik). Pedagoški proces gradi na modernih principih visokošolske didaktike, sodobnih dosežkih geografske stroke in spoznanjih lastnega raziskovalnega dela. Študente navaja na kritično razmišljanje ter jih z dobro pripravljenimi seminarji, strokovnimi ekskurzijami in terenskim delom uvaja v raziskovalno delo. Na to še posebej kažejo zrela diplomska dela študentov. V odnosu do študentov je tovariški, strog in pravičen, zanima se za njihove probleme in jih skuša reševati, zato je priljubljen ter uživa ugled in spoštovanje.

Če listamo po geografski literaturi, znova naletimo na ime dr. Belca. O uspešnem raziskovalcu priča bogata bibliografija, ki obsega okoli 270 bibliografskih enot, od tega 25 samostojnih izdaj, 73 znanstvenih in strokovnih člankov, 18 izvedenih del ter 79 enciklopedičnih gesel. Z raziskovalnim delom se je dr. Belec začel ukvarjati že kot študent in je prejel